

Piret Raud

Natuke napakad lood

AUTORI ILLUSTRATSIOONID

Toimetanud Jane Lepasaar
Kujundanud Dan Mikkin
Disainer Villu Koskaru

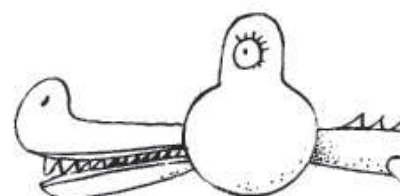
© Piret Raud ja Tänapäev, 2012

978-9949-27-154-2
Trükitud OÜ Greif trükikojas

Sisukord

Luiskaja Liisa	7
Kuningas ja kuninga hobune	10
Sõnakuulelik sõdur	13
Kartlik mobiiltelefon	15
Notsu, kes ei osanud rõhkida	18
Printsess ja lohed	21
Linnapea ja tema skulptuuride aed	24
Väike Ernst ja värsked õhk	27
Onu Vello nõobikogu	31
Porgandi unenägu	34
Lehmakese ikebana	35
Sõnapidajad seemned	38
Tädi Maimu televiisoritöö	41
Kerge meel ja raske meel	45
Vana maja ning nõiamoor Niina	48
Habemega naine ja kiilakas lõvi	50
Kalade teeõhtud	53
Elevandi müts	57
Muna joogaharjutus	60
Hall päev	63
Heasüdamlik ring	67
Megamõnus lumememm	70
Kringli sünnipäev	72

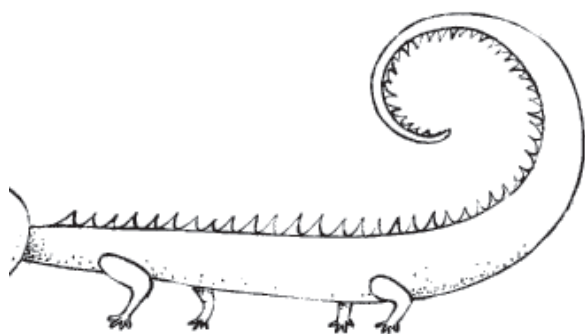
Kuri nuga	74
Õunapuu ja ordenid	76
Ablas beebi	79
Tädi Anni kingad	81
Professor Peterson	84
Onu Sveni kokaraamat	87
Kallistav kampsun	90

Luiskaja Liisa

Väike Liisa oli muidu igatpidi sõbralik ja rõõmsameelne tüdruk, kuid tal oli üks paha puudus ka – talle meeldis kõiksugu lugusid kokku luisata.

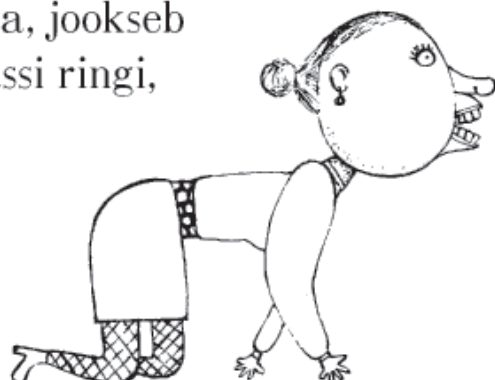

Koolis rääkis Liisa teistele lastele:

„Mul elab kodus vaiba all krokodill, kes muneb karamellkomme.”

Kodus kaebas Liisa emale:
„Selle asemel et meid õpetada, jookseb õpetaja neljakäpukil mööda klassi ringi, uriseb ja hammustab lapsi.”

Poes teatas Liisa poemüüjale:

„Teil on koogiriiulis hiirepesa. Hiired on juba pooled koogid nahka pistnud!”

Ja politseinikule, kes tänavanurgal vahti pidas, ütles Liisa:

„Raekoja platsil märatseb mäekõrgune elevant. Kõik linna politseinikud on seal ja üritavad teda arreteerida, aga elevant on roninud raekoja torni otsa ja pillub neid sealt mädamunadega.”

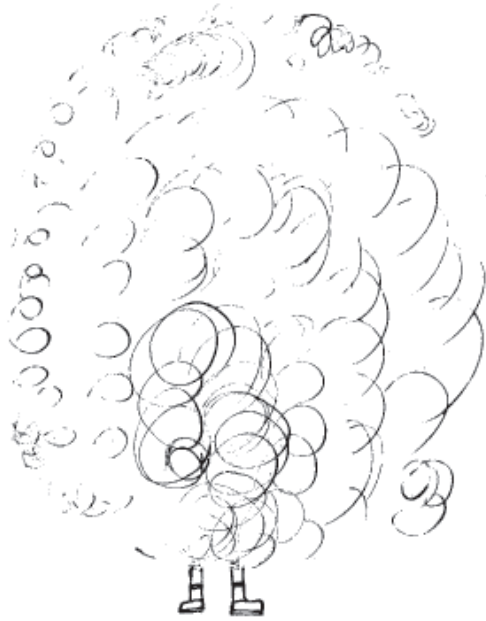
Lapsed ja ema ja poemüüja ja politseinik jäid Liisa juttu uskuma ning sellest tuli palju pahandust.

„Ei ole ilus niimoodi luisata,” ütlesid nad, kui olid aru saanud, et Liisa ajab udu, aga või see

Liisat peatas. Ta luiskas ikka edasi. Iga

päevaga aina hullemini. Luiskas nii, et suu hakkas suitsema.

Alguses oli suitsu ainult natukene, kuid iga luiske-
looga muutus suits aina
tihedamaks. Varsti ei
paistnud Liisa pea enam
suitsupilve seest välja.
Ja siis oli Liisa üleni
paksu suitsupilve sisse
mattunud.

„Appi, Liisa põleb!”
hüüdsid lapsed ja ema ja poemüüja
ja politseinik.

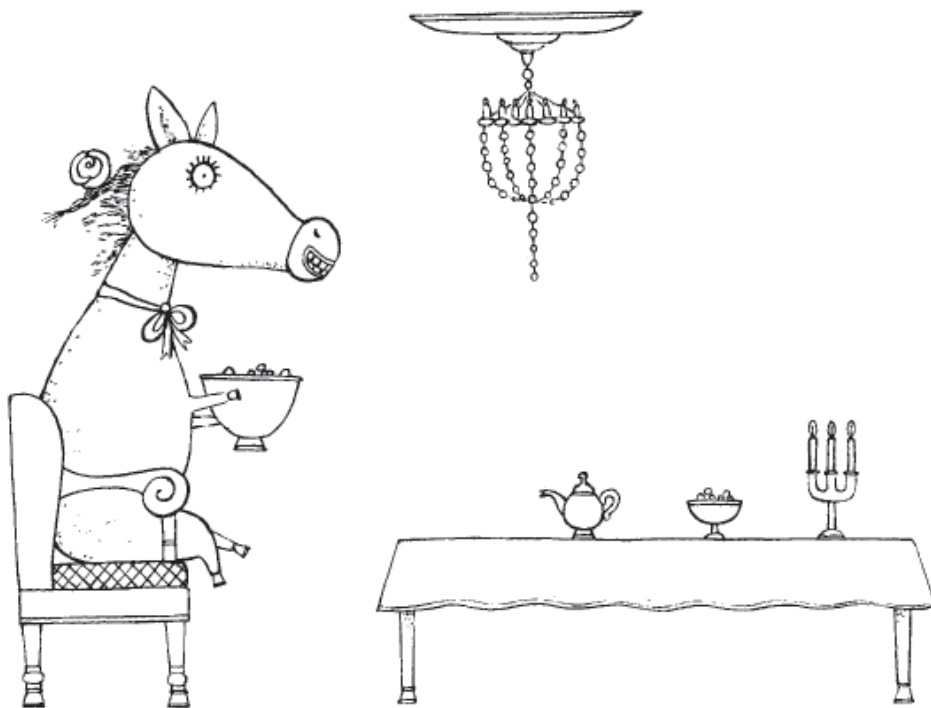
Seda kuulis onu Oskar, kes jooksis
kohale ämbritäie külma veega ning
kallas selle Liisale kurku. Liisa lõpetas
sedamaid suitsemise. Ja luiskamise
lõpetas ka.

Kui Liisa suureks sai, hakkas ta raamatuid
kirjutama. Liisa raamatutes ei olnud asjad
kunagi täpselt niimoodi, nagu need päris elus
käivad, aga seda ei pannud talle keegi pahaks.
See hoopis meeldis kõigile.

Kuningas ja kuninga hobune

Ühel kaugel maal oli kord kuningas, kes jumaldas üle kõige oma hobust. Hobuse nimi oli Roosi. Roosi elas lossis kõige ilusamas saalis ja tal oli kaela ümber kena roosa pael.

Roosi armastas kangesti kartulikrõpse süüa. Ta tahtis kartulikrõpse saada hommikusöögiks, lõunasöögiks ja õhtusöögiks ja muidugi õhtuooteks ka. Roosi tahtis kartulikrõpse

süüa iga päev. Selge see, et niisuguse pöörase kartulikrõpsusöömise tõttu said kuningriigis kartulid, millest krõpse tehti, õige pea otsa. Ühel päeval öeldigi kuningale, et järel pole enam ühtegi kartulit.

„Mis tähendab, et kartuleid ei ole!” pahandas kuningas. „Kasvatage neid siis juurde!”

Ta käskis kõik kuningriigi lilleaiad, peenrad ja pargid kartulipõldudeks muuta. Ja mitte ainult. Ka kõik auto- ja kõnniteed künti põldudeks. Ning isegi Raekoja plats!

Nüüd oli kuningriigis natuke ebamugav ringi liikuda. Selleks et tööle või kooli minna, tuli kõndida hästi ettevaatlikult piki kartulivagusid, et mitte kartulitaimedele peale astuda. Ja kui vihma sadama hakkas, said kõigi jalad kohutavalt poriseks. Varsti oli kogu kuningriik poriseid jalajälgi täis. Kõik poed olid porised ja kohvikud olid porised ja teatrid olid porised ja postkontor oli samuti porine. Isegi Roosi heleroosa pael kaela ümber sai poriseks.

Selline pori ei meeldinud kellelegi. Kõige vähem meeldis see koristajatädile, kelle nimi oli Berta. Koristajatädi Berta läks kuninga juurde ja ütles:

„Sinu riigis valitseb korralagedus.
Kõik kohad on pori täis. Ja mille pärast?
Kartulikrõpsude pärast! Iga lapski teab, et
kartulikrõpsud on äärmiselt ebatervislikud!”

Berta pesi Roosi heleroosa
paela puhtaks ja keetis talle
kausitäie tervislikku kaerahelbe-
putru. Roosile maitses see väga. Isegi
rohkem kui krõpsud.

Kuningas imestas, kui tark ja tubli naine
on Berta. Ta võttis Berta endale naiseks.
Kuningriigis taastati endised teed ja pargid.
Mõned kartulipõllud jäeti siiski alles ka. Kar-
tulipuder nimelt on samuti väga tervislik ja
hea toit. Vähemalt väitis niiviisi kuninganna
Berta.

